

BABICZKY TIBOR

Tavasz előtt

*Valami különös neszre felriadsz.
A szív? A gyomor? Csak a vízvezeték.
Hajnali fél három. A fényszennyezés
sápadt sávja dereng a toronyházak közt*

*a látóhatáron. Fölötte keskeny
szelet égbolt. Mint frissen feltárt
bányaiüregben az ércrögök, fakó csillagok
ragyognak. Az éjszaka elnyeli a percek*

*csillesorát; az éveket. És mind lent marad
a mélyben örökre. A múlt leszakad,
mint egy bányató meredek öble.
Hűvös víz. Pár mozdulat. Kezek.*

*Arra gondolsz, vágyakozva és lemondással
teli, ami előtted már alászállt.
És hirtelen felismered — néhány kezdetleges
szót, egy gyerekruhát —, hogy ez volt az életed.*

Az ajtó

*Az ablaknál ültem. Feleségem aludt. Lányaim aludtak.
Az utcán imbolyogva, lassan — mint egy vallási körmenet —
vonultak a holtak. Újhold ragyogott, ezüst kilincs
az éjszakán. Sötétlila arc az ég, a ráhurkolt magány.
A menet megtorpant. Miért éppen ők? És miért látom őket?*

*Nincs köztük nagyapám, se nagyanyám. Csupa idegen arc.
De valahogy ismerősnek tűntek. Hátrafordultam. Mögöttem
csupasz falak. Az ajtót befalazták. Nincs kiút. A fal mögül
ütemes szuszogás hangja szólt. Aludtak. Tehát élnek.
Az ablak felé fordultam újra. Kint nem mozdult semmi.*

*Nem mozdultak a holtak. Nyoma sem volt a télnek.
Úgy éreztem, rossz helyen vagyok. Zsebtükröt vettem elő,
és az orrom alá tartottam. Nem látszott páralecsapódás. Nincs levegő.*